

дътъ. Сполучилъ да отиде въ Долна-махала при единъ свой старъ приятель — табакъ и да го разпита отдалеко какво той знае за тѣзи нѣща. Табакътъ разправилъ, че всички митрополитски имущества сж по описъ подъ отговорность на Митрополита Григорий, и че самъ видѣлъ списъкътъ, когато Григорий подписвалъ и давалъ на общинаритѣ. Въпрѣки това Странджата искалъ да узнае още отъ друго мѣсто и нѣщо повече. Дошло му на умъ за Стефанъ Карагьозовъ, който по онова време играеше роль въ Търново. Той бѣ въ общината и членъ въ окръжния съветъ въ Мезлища. Освенъ това и награденъ отъ султана, влиятеленъ и трѣбва да знае нѣщо. Като се стъмнило Странджата се отправилъ къмъ домътъ на Карагьозова¹⁾ съ едно книжно фенерче, гдето вънъ дълго време стоялъ да чака“ . . .

Разказътъ на Киро Тулешковъ свършва до тукъ.

Какво е станало по-нататкъ, дали короната и жезъла отъ Търновската митрополия сж били взети, както наредилъ Раковски и за каквата целъ той изпратилъ четата съ Караджата и Хаджи Димитъръ въ Търново — нищо не се знае по липса на свидетелства. Както казахме на друго мѣсто Караджата стрелялъ

¹⁾ Киро Тулешковъ, рисува Карагьозовъ въ в-къ „В. Търново“, бр. 17 и 18, стр. 133, год XV. В.-Търново, 1938.